

(για το Ειδικό Πλαίσιο Χωροταξικού Σχεδιασμού για τον Τουρισμό)

Παρά τη φιλολογία περί αειφόρου χωροταξικής οργάνωσης που περισσεύει στο κείμενο του ειδικού χωροταξικού για τον τουρισμό:

1) Δεν γίνεται καμία αναφορά στην ανάγκη υπολογισμού και σεβασμού της φέρουσας ικανότητας των περιοχών στις οποίες χωροθετούνται νέες τουριστικές επενδύσεις (ως φέρουσα ικανότητα ορίζεται ο μέγιστος αριθμός ανθρώπων που μπορούν να «χρησιμοποιούν» μια περιοχή, χωρίς να επιφέρουν μη αποδεκτή αλλαγή στο φυσικό περιβάλλον και χωρίς να προκαλούν μη αποδεκτή υποβάθμιση στην ποιότητα της εμπειρίας των επισκεπτών).

2) Δίνεται κατεύθυνση για την εντατικοποίηση της εκμετάλλευσης του φυσικού περιβάλλοντος. Ακόμα και στις τουριστικά ανεπτυγμένες και κορεσμένες περιοχές δίνεται κατεύθυνση για αύξηση της χωρητικότητας. Αντίθετα, εκεί θα έπρεπε να δίνεται έμφαση στην προστασία του φυσικού και πολιτιστικού περιβάλλοντος και στην απομάκρυνση

εκείνων των τουριστικών εγκαταστάσεων που είτε είναι αυθαίρετες, είτε προκαλούν έντονη αισθητική υποβάθμιση του τοπίου.

3) Δεν περιλαμβάνονται ρυθμίσεις ή κάποιο σχέδιο για την απομάκρυνση των αυθαίρετων ή για την εφαρμογή των τελεσίδικων πράξεων κατεδάφισης σε αιγιαλούς, παραλίες, δάση και δασικές εκτάσεις.

4) Δεν γίνεται καμία αναφορά στην ανάγκη κατάργησης ή περιορισμού της εκτός σχεδίου δόμησης, η οποία κυρίως ευθύνεται για την υποβάθμιση του φυσικού τοπίου. Όσο παραμένει σε ισχύ το δικαίωμα για εκτός σχεδίου δόμηση, κάθε προσπάθεια για χωροταξική οργάνωση αυτοακυρώνεται.

5) Προωθείται μια νέα μορφή τουρισμού με τον τίτλο «σύνθετες και ολοκληρωμένες αναπτύξεις τουριστικών υποδομών σταθερού παραθερισμού» η οποία είναι επικίνδυνη για το περιβάλλον, τον πολιτισμό και το τοπίο. Σκοπός είναι η δημιουργία νέων παραθεριστικών οικισμών, ακόμα και εντός των ορίων περιοχών του δικτύου Natura 2000, και οι οποίοι θα είναι αποκομμένοι από την τοπική κοινωνία και οικονομία. Η φιλολογία περι «δέουσας βαρύτητας στην οικολογική συνιστώσα» που συνοδεύει αυτή τη ρύθμιση δεν αρκεί ως εγγύηση καθώς είναι εξαιρετικά ασαφής και υπόκειται σε επικίνδυνες παρερμηνείες.

6) Ορίζονται τα 50 μ. ως ελάχιστη απόσταση των κτισμάτων από τη γραμμή αιγιαλού, πράγμα απαράδεκτο αφού έτσι απειλείται η παράκτια ζώνη με ακόμα μεγαλύτερη τσιμεντοποίηση. Άλλωστε αυτό έρχεται σε αντίθεση με τη σχετική νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας που ορίζει ως ελάχιστη απόσταση τα 100 μ. (Π.Ε. 247/2003, Τμ. Ε', καθώς και Π.Ε. 636/2002 και 633/2002).

7) Δίνεται προτεραιότητα στη διευκόλυνση των επενδύσεων που έχουν ήδη σχεδιαστεί και οι οποίες αντιπροσωπεύουν την εντατικοποίηση της τουριστικής εκμετάλλευσης του χώρου, ακόμα και σε περιοχές που είναι ήδη αναπτυγμένες.

Για τους παραπάνω λόγους η ΜΙΑ ΚΡΗΤΗ δεν συμφωνεί με το «Ειδικό Πλαίσιο Χωροταξικού Σχεδιασμού για τον Τουρισμό» και κατ' επέκταση ούτε με την ΣΜΠΕ που το στηρίζει. Σε συνδυασμό μάλιστα με το νομοσχέδιο «Απλούστευση διαδικασιών για την ενίσχυση της τουριστικής επιχειρηματικότητας» ανοίγει ο δρόμος για την μαζική δόμηση κατοικιών σε

μικρά νησιά, σε ορεινές περιοχές, σε προστατευόμενες περιοχές, σε αρχαιολογικούς χώρους. Υπό το πρόσχημα της τουριστικής ανάπτυξης μετατρέπεται ο τουρισμός σε κτηματομεσιτική δραστηριότητα αναπαράγοντας το αποτυχημένο πρότυπο άλλων χωρών. Στην πραγματικότητα προωθείται η καταστροφή της φύσης η οποία αποτελεί το βασικό τουριστικό πλεονέκτημα της χώρας.

Κόβουμε δηλαδή το χέρι που μας ταΐζει...

Ανεξάρτητη κίνηση πολιτώ ν «ΜΙΑ ΚΡΗΤΗ, περιβάλλον - άνθρωπος»